

DIJOURS SANT
MISSA VESPERTINA DE LA CENA DEL SENYOR
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
9 d'abril de 2009
1C 11, 23-26

La taula és parada. Ens disposem, germans i germanes estimats, a fer el *memorial* del darrer sopar de Jesús. Un *memorial* que fa present tres fets inseparables: la institució de l'eucaristia, la mort en creu i la resurrecció. Aquest vespre hem escoltat el relat més antic que té l'Església del darrer sopar. Efectivament, sant Pau el descriu en la seva primera carta als cristians de Corint. És un text redactat al cap d'uns vint o vint-i-cinc anys després dels fets. Però, l'Apòstol en parla com de la *tradició* que ell havia rebut; probablement es refereix al moment de fer-se cristià, això ens porta, doncs, a una font entre quatre i set anys posterior al darrer sopar del *Senyor*. Jesús, explica sant Pau, *la nit que havia de ser entregat, s'assegué a taula amb els deixebles i els partí el pa dient això és el meu cos ofert per vosaltres*. Després, *havent sopat, prengué el calze i digué: Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang*. Amb aquestes paraules, queda clar que el *pa* i el vi del *calze* sobre els quals s'ha pronunciat la pregària d'*acció de gràcies*, fan present el *cos ofert* a la creu a favor nostre i la *sang* vessada en la crucifixió per segellar un nou pacte d'amistat entre Déu i tota la humanitat.

La taula és parada. Al seu entorn, ens disposem a fer el *memorial* de Jesús, el *Senyor*, seguint la *tradició* que ens ve d'ell mateix. Així com aquell vespre de la cena es va asseure amb els seus deixebles i els deixà el sagrament del seu *cos* i de la seva *sang*, també avui s'asseu a taula amb nosaltres i ens dona el seu *pa* com a menjar i el seu *calze* com a beguda per nodrir la nostra feblesa i envigorir-nos en la fe i en l'amor. En repetir la celebració de la cena, anunciem davant el món *la mort del Senyor*, la seva donació sense límits a cada germà i germana d'humanitat. I ho fem tot esperant el seu retorn gloriós. Anunciem la mort de Jesús, però sabem que viu per sempre i per això esperem que tornarà tal com ha promès. L'ambientació és diferent de la del cenacle i de la que hi havia en les comunitats cristianes del temps de sant Pau quan celebraven el *memorial* del darrer sopar. És que, tot i que el nucli fonamental és el mateix, l'Església ha anat aprofundint la tradició que li ve *del Senyor*, i simbòlicament vol expressar en la seva litúrgia eucarística el pas de la pasqua antiga a la realitat de la Pasqua nova amb el nou Anyell que és Jesucrist sacrificat a la creu, ressuscitat al tercer dia i vivent enmig dels seus. En aquest sentit, la celebració de l'Eucaristia, tant com és comunió amb el Crist que ens hi ofereix el seu cos i la seva sang com a nodriment d'immortalitat, és també anticipació de la comunió i de la festa del món nou, en el Regne etern. Per això, la litúrgia ens presenta ja un espai d'alguna manera transfigurat, en el qual la vida del cel amarada de la glòria de Déu es fa present a la terra per obra de l'Esperit Sant quan celebrem el *memorial* del *Senyor*.

La taula és parada. I ens crida al perdó i al servei. Veient la generositat de Déu i la donació de Jesús per amor fins a la mort, ens sentim urgits a la reconciliació, a anar a trobar els nostres germans i a fer-hi les paus abans de presentar l'ofrena (cf. Mt 5, 23-24), abans de participar de la taula del *Senyor*. Sant Pau parla precisament del darrer sopar de Jesús en el context d'urgir els cristians de Corint a millorar la fraternitat entre ells; i els fa veure que la recepció del *cos* de Crist comporta l'exigència de no menystenir el germà. I comporta, també, la crida al servei. La donació de Jesús a la creu i a l'Eucaristia és per servir tota la humanitat, tal com ho exemplificà amb el rentament de peus als seus deixebles avançant l'abaixament que significava la creu. En repetir-lo ara enmig d'aquesta assemblea, el rentament de peus, tots ens hem de sentir cridats a donar la vida per servir els nostres germans en la fe i en humanitat.

La taula és parada. Però compartir la taula de Jesús exigeix compartir amb els qui passen necessitat. Tal com diu el Catecisme, “l'Eucaristia compromet a favor dels pobres” (CEC, 1397). La crisi econòmica ens afecta tots d'una manera o altra. Però afecta sobretot els més vulnerables. Cada dia augmenta d'una manera alarmant el nombre dels pobres, dels qui són marginats, de les persones destrossades perquè ja no tenen cap mena d'esperança i estan plenes de necessitats, fins de les més bàsiques. Els cristians no podem tancar els ulls davant d'aquesta situació. De fet, són ja moltes les veus d'Església que reclamen l'atenció de la societat i un compromís més efectiu de les administracions a favor d'aquestes persones. Són ja molts els qui aporten el que poden. Partir el pa de Jesús aquest vespre ens ha de portar a compartir amb els necessitats. Entre moltes actuacions possibles, hi ha la de portar aliments ens espècies a les parròquies i cases religioses dels pobles i ciutats o a altres llocs on atenen els qui passen necessitat. A Montserrat, concretament, us proposem de col·laborar en la col·lecta que farem al final de la celebració; l'import, juntament amb l'aportació del monestir, serà lliurat a Càritas, institució que, juntament amb d'altres, fa concret el compromís solidari que es deriva de l'Eucaristia que és sagrament de caritat (cf. Benet XVI, Exhortació postsinodal “Sacramentum caritatis”, 91).

La taula és parada. És la del memorial eucarístic del Senyor. Però és, també, símbol i anticipació d'aquella taula a la qual, quan Jesucrist *torni* a buscar-nos, ens vol invitar a asseure'ns amb tots els redimits per beure el fruit nou de la vinya en el Regne del seu Pare (cf. Mt 26, 29), que és, també, Pare nostre. Mentre esperem el seu retorn, la presència eucarística ens consola i alhora ens fa desitjar cada vegada més de veure el Rostre estimat.